

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Masarykova univerzita**
sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, 601 70 Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti **rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 8. 2016, čj. ÚOHS-R404/2015/VZ-35718/2016/321/BRy**

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně byla zadavatelem veřejné zakázky „Generální dodávka stavby CESEB - dodatečné práce č. 3“ v jednacím řízení bez uveřejnění, kdy předmětem plnění této veřejné zakázky byla dle bodu II.1.4 oznámení o zadání zakázky „(...) mj. úprava stavební části SO III 314. Jedná se především o posunutí a doplnění opěrných zdí včetně úprav oplocení a zábradlí, a to z důvodu umístění cca 100 ks kádí o obsahu cca 1 m³ pro pěstování vodních rostlin. K získání prostoru pro dopravu a manipulaci s káděmi je nutné doplnit bránu do oplocení a rozšířit zpevněné plochy zámkové dlažby a vegetačních dlaždic, přemístit zábradlí

doměk a schodiště a realizovat stavební připravenost pro montáž atypické venkovní nákladní schodišťové plošiny pro kotvení pojezdové dráhy s kotevními sloupky cca po 2 m. Změna obsahuje i dodávku a montáž atypické venkovní nákladní schodišťové plošiny s nakládacími polohami k přepravování kádí. Součástí stavební připravenosti pro montáž plošiny je jištěný přívod elektro. Vzhledem k novému zaměření pěstování vodních rostlin je nutné doplnit rozvody elektro a rozvody vody po pěstební zahradě z důvodu údržby a požadavků na pěstební proces“. Dne 11. 9. 2013 uzavřela žalobkyně s vybraným uchazečem – sdružením nazvaným „Sdružení pro realizaci CESEB“, tvořeným společnostmi IMOS Brno, a.s. a SYNER Morava, a.s. – dodatek č. 3 ke smlouvě o dílo ze dne 21. 12. 2011 uzavřené na plnění předmětu veřejné zakázky „Generální dodávka stavby CESEB“, jehož předmětem bylo provedení prací uvedených

ve „Změnovém listu č. 07 – ZL07_pěstební a výukové zahrady – úpravy“, který tvořil přílohu č. 1 dodatku č. 3.

2. Žalovaný obdržel podnět k přezkoumání postupu žalobkyně při zadávání výše uvedené veřejné zakázky (dodatečné práce č. 3) a dne 9. 9. 2015 zahájil ve věci správní řízení. Dne 13. 11. 2015 pak vydal pod č. j. ÚOHS-S0584/2015/VZ-39461/2015/543/MPr rozhodnutí (dále též „rozhodnutí o pokutě“), jímž shledal žalobkyni vinnou správním deliktem podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Žalobkyně podle něj nepostupovala v souladu s § 82 odst. 7 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, když dne 11. 9. 2013 uzavřením výše uvedeného dodatku č. 3 ke smlouvě o dílo rozšířila předmět veřejné zakázky „Generální dodávka stavby CESEB“, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 7 písm. a) zákona. Tímto postupem dle žalovaného umožnila podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze jmenované smlouvy o dílo, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání tohoto správního deliktu uložil žalobkyni pokutu ve výši 30 000 Kč.
3. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým předseda žalovaného zamítl její rozklad a potvrdil rozhodnutí o pokutě.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

4. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť žalovaný nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci a tento nesprávně právně posoudil.
5. Žalobkyně v podané žalobě předně namítala nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu věci. V této souvislosti se ohradila vůči závěru žalovaného, že na podporu svých tvrzení o nezbytnosti modifikace původního směřování předmětného projektu neoznačila žádné konkrétní důkazy. K tomu žalobkyně zdůraznila, že nejen přímo v textu rozkladu, ale již od zahájení správního řízení označovala ve svých podáních důkazy, o které opírala svá tvrzení, konkrétně zejména zdůvodnění změnového listu č. 07, které podrobně konzultovala s poskytovatelem dotace; Stanovisko auditované osoby ze dne 13. 10. 2014, včetně sedmi příloh, kdy jednou z nich byla Příloha č. 1c - Stanovisko zadavatele k připomíncekám MŠMT k Dodatku č. 3 a dále e-mailovou komunikaci mezi žalobkyní a poskytovatelem dotace svědčící o projednávání všech navrhovaných změn týkajících se dodatečných stavebních prací. Potřeba a nezbytnost provedení předmětné změny přitom vyvstala v důsledku částečné modifikace vědeckovýzkumného programu, který měl být s pomocí budované infrastruktury realizován. Dle názoru žalobkyně se tak v daném případě jednalo o dodatečné stavební práce nezbytné pro dokončení původních stavebních prací a o smysluplné dokončení zamýšleného díla tak, aby nadále splňovalo požadavky jeho budoucích uživatelů. Dále žalobkyně zdůraznila, že možnost provedení změn byla důkladně konzultována s poskytovatelem dotace, který všechny změnové listy schválil v rámci *ex ante* i *ex post* kontrol jednacího řízení bez uveřejnění. Postup poskytovatele dotace tak v žalobkyni oprávněně vyvolal legitimní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

očekávání, že postupuje v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách a také v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace. Žalovaný přesto nepřihlédl k žalobkyní předloženým důkazům, aniž by tento krok jakkoli odůvodnil, a postupoval proto v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

6. Žalobkyně dále namítala nesprávné právní posouzení věci, kdy sice připustila, že realizací sporné veřejné zakázky rozšířila předmět původní veřejné zakázky, avšak nesouhlasila se závěry žalovaného, že se jednalo o rozšíření podstatné. Žalobkyně byla přesvědčena, že v posuzovaném případě se jednalo o dodatečné stavební práce nezbytné k dokončení původních stavebních prací. V této souvislosti připomněla, že v průběhu realizace stavby CESEB uzavřela ke smlouvě na realizaci původní veřejné zakázky celkem tři dodatky. Celková hodnota dodatečných stavebních prací činila 17 112 111 Kč bez DPH, tedy cca 4 % ze smluvní ceny původní veřejné zakázky, přičemž hodnota zpochybněného dodatku č. 3 činila 2 570 809 Kč bez DPH, tedy 0,6 % ze smluvní ceny původní veřejné zakázky. Pokud by přitom nezbytné změny nebyly provedeny již v průběhu realizace původního díla, musely by být realizovány po uvedení stavby do provozu, aby stavba odpovídala vědeckým potřebám. Takový postup by byl dle žalobkyně mrháním veřejných prostředků bez zřetele k vlastním cílům projektu. K tomu žalobkyně uvedla, že ustanovení § 23 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách je třeba vykládat s ohledem na účel a smysl veřejného zadávání, kterým je právě účelné, efektivní a hospodárné vynakládání veřejných prostředků. Závěr žalovaného o tom, že žalobkyně svým postupem mohla podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, pak žalobkyně označila za nepodloženou spekulaci. Žalobkyně byla tedy s ohledem na výše uvedené přesvědčena, že při jednacím řízení bez uveřejnění postupovala v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, přičemž k tomu obsáhle citovala z komentářové literatury.
7. Žalobkyně zároveň poukázala na skutečnost, že v projednávané věci měl žalovaný přihlédnout ke změně právní úpravy zadávání veřejných zakázek a zabývat se též úpravou obsaženou v novém zákoně č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, jehož ustanovení § 222 odst. 4 stanoví, že za podstatnou změnu závazku se nepovažuje změna, která nemění celkovou povahu veřejné zakázky a jejíž hodnota je nižší než limit pro nadlimitní veřejnou zakázku a zároveň nižší než 15 % původní hodnoty závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku na stavební práce. To, že je právní úprava změn smluv v novém zákoně o zadávání veřejných zakázek příznivější, je dle žalobkyně jednoznačné, k čemuž zopakovala, že hodnota všech změn na dodatečné stavební práce činila v daném případě cca 4 % z celkové hodnoty původní smlouvy na veřejnou zakázku. Dle názoru žalobkyně pak s ohledem na to, že výše uvedená nová právní úprava vychází z evropské směrnice, jež nebyla do našeho právního řádu včas a řádně implementována, bylo namísto domáhat se rovněž přímého účinku článku 72 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. 2. 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, čj. 5 Afs 68/2011 - 99, se pak žalobkyně také domnívala, že porušení povinnosti přihlédnout k pozdější právní úpravě jednoznačně příznivější bylo příčinou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobou jako nedůvodnou zamítnout, jelikož napadené rozhodnutí považuje za zákonné. Žalovaný uvádí, že zadávací řízení představuje značně formalizovaný proces s minimem prostoru pro smluvní volnost. Pokud žalobkyně změnou uzavřené smlouvy rozšířila předmět veřejné zakázky, byl by takový postup aprobován zákonem pouze v případě, že by žalobkyně byla oprávněna postupovat podle § 23 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách. V přezkoumávaném případě však předmětné stavební práce nebylo možno označit za takové dodatečné stavební práce, které by byly nezbytné pro provedení původních stavebních prací,

neboť nebránily tomu, aby došlo k dokončení původní veřejné zakázky dle původní projektové dokumentace. Za tohoto stavu tak dle názoru žalovaného nedošlo k naplnění podmínky stanovené v § 23 odst. 7 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, jelikož žalobkyně si v průběhu realizace původní veřejné zakázky v podstatě „rozmyslela“, že chce něco jiného.

9. Žalovaný se dále vyjádřil k námitkám žalobkyně týkajícím se unesení důkazního břemene, podstatného ovlivnění výběru nejhodnější nabídky postupem žalobkyně a porušení zásady legitimního očekávání, přičemž setrval na svých předchozích závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které žalovaný odkázal.
10. K žalobním námitkám ohledně přímého účinku směrnice či povinnosti žalovaného přihlídnout při posuzování řešeného případu k nové právní úpravě obsažené v § 222 odst. 4 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, žalovaný odkázal na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a v této souvislosti upozornil, že v době rozhodování žalovaného nebyl nový zákon o zadávání veřejných zakázek dosud účinný. Navíc pro použití jednacího řízení bez uveřejnění by dle žalovaného nebyly splněny podmínky § 66 písm. b) a c) tohoto zákona. Pokud se jednalo o přímý účinek směrnice, žalovaný doplnil, že směrnice může mít přímý účinek v případě, že marně uplynula lhůta pro její implementaci do národního práva. Směrnice však byla do českého právního řádu implementována novým zákonem o zadávání veřejných zakázek, který vstoupil v platnost v dubnu 2016 a nabyl účinnosti 1. 10. 2016. Nelze se tedy dovolávat jejího přímého účinku, neboť k tomu nejsou splněny všechny podmínky vycházející z judikatury Soudního dvora Evropské unie.

IV. Předchozí řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem

11. Zdejší soud rozhodl v této věci rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, čj. 30 Af 103/2016 - 161, kterým vyhověl žalobkyni a přisvědčil její námitce, že na věc dopadá příznivější právní úprava zavedená zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, konkrétně podmínky změny závazků ze smlouvy na veřejnou zakázku podle § 222 tohoto zákona. Podle nové právní úpravy dospěl soud k závěru, že změny závazků ze smlouvy provedené žalobkyní formou dodatků nedosáhly ani ve svém součtu limitu pro *de minimis* změny podle § 222 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek a optikou této úpravy tak byly nepodstatné z hlediska původního závazku a jednání žalobkyně tedy nebylo správním deliktem.
12. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 8. 2020, čj. 3 As 140/2018 - 64 zrušil výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (dále též „první zrušující rozsudek NSS“). Své rozhodnutí NSS odůvodnil tak, že zdejší soud chybně posoudil otázku příznivosti novější právní úpravy. NSS sám ji zhodnotil v bodech 35-49 svého zrušujícího rozsudku a dospěl k závěru, že novější právní úprava není jednoznačně příznivější pro žalobkyni, jak dovodil zdejší soud. Zejména NSS poukázal na to, že posouzení příznivosti novější právní úpravy záviselo na interpretaci neurčitého pojmu „hodnota změny“, který lze vykládat více způsoby (jež ovšem žalovaný naznačil až v kasační stížnosti). Nadto krajský soud k výpočtu hodnoty změny přistoupil, aniž by k tomu měl oporu ve správním spise. Podkladem pro správní rozhodnutí podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, totiž nebyly podklady pro výpočet „hodnoty změny“ podle nové právní úpravy, jelikož se tím žalovaný nezabýval. Součástí spisového materiálu nebyly ani příslušné dodatky č. 1 a 2 a dokumenty vztahující se k nim. Hodnoty změn provedené těmito dodatky převzal krajský soud z tvrzení žalobkyně. NSS uzavřel, že nová úprava zákona o zadávání veřejných zakázek na projednávanou věc nedopadá.
13. Krajský soud poté napadené rozhodnutí žalovaného opět zrušil rozsudkem ze dne 22. 12. 2020 čj. 30 Af 4/2019 - 201. Dospěl totiž k závěru, že dodatečné stavební práce zadané podle dodatku č. 3 byly nezbytné pro provedení stavebních prací původní veřejné zakázky. Nezbytnost spatřoval soud v tom, že do původní stavby bylo potřeba zakomponovat 100 kádí pro pěstování

vodních rostlin, s čímž původní projekt nepočítal. Tuto potřebu vyhodnotil soud jako objektivní, neboť nastala nezávisle na vůli zadavatele a vyplývala z vývoje, k němuž po zadání veřejné zakázky došlo na poli vědy. Původní projekt přestal z vědeckého hlediska dávat smysl, neboť zkoumání DNA suchozemských rostlin se ukázalo jako příliš ambiciózní cíl z hlediska metodiky a přístrojové náročnosti a realistickým se jevílo zaměřit výzkum na mnohem jednodušší (jednoděložní) vodní rostliny – to žalobce dokládal řadou důkazů, jež žalovaný překvapivě a bez dostatečného vysvětlení vyhodnotil až v rozkladovém rozhodnutí jako nedostatečné. Jestliže původní směřování projektu bylo neproveditelné z vědeckého hlediska, pak podle soudu nedávalo smysl v něm pokračovat a až postavenou stavbu následně přizpůsobovat novému zaměření. Za účelem umístění kádí přitom bylo nutné mj. přemístit opěrné zdi, zahradní domek a schodiště, přemístit a provést stavební přípravu a montáž atypické nákladní schodišťové plošiny či doplnit bránu do oplocení a elektro rozvody do pěstební zahrady. Krajský soud proto považoval za samozřejmé a zjevné, že zadané stavební práce fakticky nelze realizovat bez likvidace některých částí původní stavby. Pokud by totiž zadavatel nejprve nechal dokončit původní projekt a teprve poté samostatně zadal jeho modifikaci spočívající v umístění kádí, musel by nechat zbourat minimálně opěrné zdi, zahradní domek a schodiště v jejich původním umístění a vybudovat je v novém umístění, stejně jako zlikvidovat část dokončeného oplocení za účelem umístění nové brány.

14. Také druhý rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného. Stalo se tak rozsudkem ze dne 28. 7. 2022, čj. 3 As 4/2021 - 42 (dále též „druhý zrušující rozsudek NSS“). Podle něj se krajský soud prohřešil proti zásadě formulované předchozí judikaturou NSS, že podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění je třeba interpretovat restriktivně. Místo toho použil výklad rozšiřující. Pojem „*nezbytnosti dodatečných prací (služeb)*“ rozšířil tak, že do něj zařadil též pojem „*vhodnosti a/ nebo přirozené návaznosti dodatečných prací na původní projekt, respektive na jeho účel*“. Podle NSS se naopak zákonem stanovená nezbytnost vztahuje výlučně k dokončení předmětu původní veřejné zakázky. Pokud vyvstanou jakékoli okolnosti (třeba i objektivní – jako je nový vývoj vědeckého poznání), které vyvolají nutnost změnit projekt a podobu zakázky, nelze uvažovat o dokončení původní zakázky v nezměněné podobě tak, jak byla původně zamýšlena. Dodatečně zadané práce podle NSS pro dokončení původního projektu nezbytné nebyly, a to ani kdyby byly hodnoceny samy o sobě (bez návaznosti na změnu cílů zadavatele).
15. Krajský soud se dotázal stran, zda může po druhém zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodnout věc bez jednání, a protože strany ponechaly jeho dotaz bez odpovědi, učinil tak.

V. Nové posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba **není důvodná**.
17. V předmětné věci je jádrem sporu to, zda žalobkyně postupovala oprávněně při zadávání veřejné zakázky na dodatečné stavební práce (tzv. vícepráce) formou jednacího řízení bez uveřejnění podle zákona o veřejných zakázkách. Soud na věc aplikoval (dnes již zrušený) zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a to s ohledem na přechodné ustanovení § 273 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek a dospěl k následujícím závěrům.
18. Podle § 82 odst. 7 písm. a) zákona o veřejných zakázkách platilo, že za podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících z již uzavřené smlouvy se považuje rozšíření předmětu veřejné zakázky; tím není dotčeno ustanovení § 23 odst. 5 písm. b) a § 23 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách. Ustanovení § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách tak vymezovalo hranice změn již uzavřených smluv. Je z něj zřejmé, že každé rozšíření předmětu veřejné zakázky je považováno za podstatnou změnu původní smlouvy, a tedy změnu nepřijatelnou. To neplatí mj. v případě, že zadavatel uplatnil postup podle § 23 odst. 7 uvedeného zákona, tedy za dodržení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

zákonných podmínek rozšířil předmět původní veřejné zakázky prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění. Toto řízení je svou povahou nejjednodušší a nejméně formální druh zadávacího řízení, které se blíží procesu uzavírání smluv mezi soukromými subjekty a může tím pádem omezovat hospodářskou soutěž. Dle ustanovení § 23 odst. 7 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (ve znění účinném v době zahájení správního řízení), může v jednacím řízení bez uveřejnění zadavatel zadat veřejnou zakázku na stavební práce za následujících podmínek (označení písmeny doplnil soud shodně s rozhodnutím o pokutě):

„a) jde o dodatečné stavební práce, které nebyly obsaženy v původních zadávacích podmínkách,

b) jejich potřeba vznikla v důsledku okolností, které zadavatel jednající s náležitou péčí nemohl předvídat,

c) tyto dodatečné stavební práce jsou nezbytné pro provedení původních stavebních prací,

d) tyto dodatečné stavební práce budou žádané témuž dodavateli,

e) dodatečné stavební práce nemohou být technicky nebo ekonomicky odděleny od původní veřejné zakázky, pokud by toto oddělení způsobilo závažnou újmu zadavateli, nebo ačkoliv je toto oddělení technicky či ekonomicky možné, jsou dodatečné stavební práce zcela nezbytné pro dokončení předmětu původní veřejné zakázky, a

f) v případě veřejného zadavatele celkový rozsah dodatečných stavebních prací nepřekročí 30% ceny původní veřejné zakázky.“

Původní znění tohoto ustanovení před novelou č. 40/2015 Sb. účinné k datu uzavření dodatku č. 3 (tedy v době spáchání činu) bylo podle žalovaného méně příznivé, proto aplikoval znění novější (bod 42 napadeného rozhodnutí). Na posouzení věci to však nemělo žádný vliv, neboť novější právní úprava se lišila pouze v textu podmínek označených sub b) a sub f), zatímco jádrem sporu bylo naplnění podmínky sub c).

19. K výkladu výše uvedených podmínek, které zakotvují výjimku z obecného režimu změn původní smlouvy na veřejnou zakázku, je nutno podle judikatury přistupovat restriktivně s tím, že důkazní břemeno k prokazování naplnění těchto výjimek leží na zadavateli veřejné zakázky (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 9. 2004, *Komise proti Itálii*, C-385/02, Sb. rozh., s. I-8121; rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 1 As 256/2015 - 95, č. 3436/2016 Sb. NSS; či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2015, čj. 62 Af 95/2013 - 74). Všechny uvedené podmínky musí být naplněny kumulativně. Jen v takovém případě může zadavatel veřejnou zakázku na dodatečné stavební práce zadat formou jednacího řízení bez uveřejnění a jeho postup bude souladný s § 82 odst. 7 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.
20. Sporným v této věci bylo naplnění podmínky, že dodatečné stavební práce zadané v jednacím řízení bez uveřejnění musí být nezbytné pro provedení stavebních prací původní veřejné zakázky. Tuto právní otázku zodpověděl v úplnosti NSS ve výše citovaném druhém zrušujícím rozsudku v této věci. Krajský soud na něj pro stručnost odkazuje.
21. Námitku žalobkyně k příznivější právní úpravě vypořádal NSS ve výše citovaném prvním zrušujícím rozsudku. Také na něj krajský soud pro stručnost pouze odkazuje, stejně jako na svůj předchozí rozsudek v této věci, zejména pokud jde o přímý účinek příslušné evropské směrnice.
22. Poslední žalobní námitku shledal krajský soud nedůvodnou již ve svém předchozím rozsudku zrušeném NSS a nic se na tom nezměnilo. Pokud totiž jde o e-mailovou komunikaci žalobkyně, která má svědčit o projednání navrhovaných změn s poskytovatelem dotace, žalovaný se k ní nepřímou vyjádřil v bodech 23. - 25. napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že odkazem na konzultace s dotačním orgánem se nelze dovolávat zásady legitimního očekávání a tyto konzultace nemohou na posouzení věci ničeho změnit. Zásadu legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu si žalobkyně i podle krajského soudu vykládá špatně. Na posouzení této věci nemohla mít zásadní vliv komunikace a názory poskytovatele dotace či auditního orgánu, neboť je to skutečně žalovaný, komu je svěřena rozhodovací pravomoc v otázce sankcí za

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

porušování zákona o veřejných zakázkách. Na druhou stranu, postup poskytovatele dotace, který jednání žalobkyně nejdříve aproboval a následně (v reakci na závěry auditora) přistoupil ke krácení dotace, považuje soud za velmi nešťastný. Tato okolnost nepochybně podstatným způsobem narušila právní jistotu žalobkyně, neboť byla přesvědčena o správnosti svého postupu, když jej poskytovatel dotace schválil. Přitom z postupu žalovaného je zřejmé, že i on zjevně vnímal některé závěry auditu jako přemrštěné, neboť se zaměřil pouze na dodatek č. 3. Tento nesoulad v postupech jednotlivých orgánů však nezpůsobuje nezákonnost posuzovaného rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, neboť žalovaný musí ctít zásadu legitimního očekávání (stejně posuzování skutkově podobných případů) pouze v rámci své vlastní rozhodovací činnosti.

VI. Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To podle zákona neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Podle judikatury je pak kasační stížnost přípustná i v těch otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil.

Brno 27. 2. 2023

Mgr. Milan Procházka, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá